

[Arentoft]

Posten, at »regeringen forgifter mulighederne for et samarbejde hen over midten i dansk politik, hvis den ikke bøjer sig så meget for socialdemokratiets krav, at partiet med god samvittighed kan stemme for finansloven.«

Et af de krav, som socialdemokratiet har stillet, er nedsættelse af arbejdstiden fra 40 til 35 timer om ugen. Dér sagde hr. Svend Auken ikke spor om: skal det være med eller uden lønkompensation? Er det uden lønkompensation, betyder det jo, at de enkelte lønmodtagere tjener noget mindre, og spørgsmålet er, hvad lønmodtagerne siger til det. Hvis det er med lønkompensation, således at man altså skal have 40 timers løn for 35 timers arbejdsuge, betyder det en forfærdelig stor forøgelse af arbejdsløsheden. Det er jo således, at hvis virksomheder skal overleve, så skal de have overskud, og hvis lønningerne stiger voldsomt på virksomhederne, har de kun én måde at hive det hjem på – for der skal jo være overskud; en virksomhed kan ikke køre med underskud efter underskud –: hvis det virkelig skal kunne bære, så er man nødt til at lægge det på varepriserne; det giver mindre omsætning, og så har vi hele ulykken. Den artikel i Jyllands-Posten fortsætter:

»Han« – det vil altså sige hr. Svend Auken – »lader samtidig forstå, at det *ikke* kan undgå at få indflydelse på socialdemokratiets udenrigs-, sikkerheds- og markedspolitik, hvis regeringen »på ny holder os uden for indflydelse«, som Svend Auken udtrykker det.«

Det er, synes jeg, helt fantastisk at kæde finansloven sammen med Danmarks sikkerheds- og udenrigspolitik. Vil socialdemokratiet virkelig spille bold med Danmarks sikkerheds- og udenrigspolitik af indenrigspolitiske grunde? Det er et helt konkret spørgsmål.

Jeg synes også, at det er en usaglig begrundelse for at stemme imod en finanslov. Man kan finde andre, saglige grunde, men dette, synes jeg, er en usaglig begrundelse, at hvis ikke vi kommer med i forhandlingerne og ind i varmen osv. osv., og hvis ikke vi får alle vores krav opfyldt, og hvis ikke vi kan få lov til at spille bold med sikkerhedspolitikken, som vi har lyst til, så vil vi ikke være med. Det synes jeg er – for at udtrykke det mildt – barnligt.

Hr. Svend Auken var inde på den konference, der finder sted i Stockholm om tillid-

skabende foranstaltninger. Samtidig med, at Sovjetunionens udenrigsminister stod på talerstolen og talte om tillidskabende foranstaltninger og alt, hvad Sovjetunionen gerne ville, anholdt man i Norge en spion på topplan som agent for KGB. Efter hvad der har været skrevet om det, har vedkommende altså tilhørt Arbejderpartiet i Norge, og han har haft meget, meget stor indflydelse på den norske forsvarspolitik og udenrigspolitik. Samtidig er der jo sket en holdningsændring i det danske socialdemokrati, selv om man siger, der slet ikke er tale om nogen holdningsændring. I den forbindelse har man sagt, at der jo også er sket en ændring i det norske arbejderparti, og det er der også i Vesttyskland osv. Hvis det nu er således, at Arne Treholt har haft så stor indflydelse på ændringen i det norske arbejderparti, og det har haft indflydelse på socialdemokratiet i Danmark, er det så ikke noget, der må give stof til eftertanke?

Hr. Svend Auken sagde også, at vi nyder ringe respekt i udlandet, hvis ikke der er et bredt flertal bag de vedtagelser, der bliver gennemført herhjemme. Deri er jeg enig med hr. Svend Auken. Vi havde en lang periode indtil for et par år siden, hvor der var omkring 150 stemmer bag dansk sikkerheds- og udenrigspolitik. Det flertal er desværre ændret, for det første til den anden side og for det andet til et spinkelt flertal, men dog et flertal, som har været i stand til at diktere regeringen disse famøse dagsordener af 26. maj, 3. november og 1. december sidste år. Derfor vil jeg gerne spørge: giver det ikke i socialdemokratiet stof til eftertanke, hvad der er sket i Norge, og var der ikke en mulighed for, at socialdemokratiet ville komme tilbage med en fornuftig indstilling, således at vi igen fik bred opbakning bag dansk forsvar og dansk sikkerheds- og udenrigspolitik?

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Regeringspartierne krydrede valgkampen med en masse optimisme om, at nu gik det altså bare fremad, men i al den megen optimistsnak må regeringen da helt have overset eller måske glemt, at der faktisk eksisterer to køn. For mig at se er der ikke plads til kvinderne i regeringens lille, smarte optimistjolle.

Lad de barske tal tale for sig selv. Udviklingen i kvindearbejdsløsheden er galoperen-